

En tur til Kina

med 150 kg på ryggen

Lige nu sidder jeg inde i vores smukke jurt, som jeg har sat op i vores have for at få den sidste duft fra Kina.

Jurten blev jo bygget i august på Tørning Mølle. Den historie har I allerede fået. Jurten blev færdig og indviet lørdag aften med dans rundt om den og nogle af os nåede også at sidde indeni den og nyde det. Om søndagen blev den pakket sammen og Jette tog al filten (den var ikke helt tør) og jeg tog træet med til Sjælland.

Foto:Anette Damgaard

Og hvad skete der så?

Nu skal jeg lige tilbage til foråret, hvor jeg havde besluttet, at jeg ville med på den alternative verdenskvindekonference NGO i Beijing i Kina. På FNs Sociale Topmøde her i København havde jeg mødt kvinder, der skulle med på et fredstog fra Helsinki til Beijing og ende på Kvindekongressen. De prøvede at få mig lokket med, men jeg skulle jo være med til at lave jurt i det tidsrum, hvor de tog afsted. Pludselig opstod ideen. Hvad med at tage jurten med, når jeg fløj derover. Den ide faldt jeg omgående for. Det ville være en flot hilsen til de etniske minoriteter og et fint fredstelt og mange tusind ville komme til at se vores smukke jurt.

Jeg fik ringet til Elna, som omgående var med på ideen, kan I nok tænke jer. Jette Hahne fik jeg snakket med og hun ville også med.

Vi skulle så til at søge om det. Først skulle Grima give tilladelse. Det er jo en fælles ting, vi har lavet. Tilladelsen blev givet og hurra for det. For at komme med på konferencen skulle vi sende vores ansøgning + ansøgning for jurten til New York. Sidst i juli fik vi vores registreringsnr. og derved var vi

overbevist om, at vores jurte bare hørte med sammen med os..

Vi havde også i foråret ansøgt flere rejsebureauer om at sponsorere jurten d.v.s. betale transporten. Det havde vi jo ikke råd til. Penta Travel syntes, at det var så skør en ide, at de sagde ja og her bestilte vi så vores rejse. Alt så ud til at klappe indtil en uge før vores afrejse. Dels viste det sig at Penta Travel kun kunne få jurten med Air China, så jeg måtte alene afsted med den et par dage før end Jette (Elna kunne desværre ikke komme med) og så manglede vi et stk papir på selve jurten. Her begyndte det at gå op for mig, hvad papirer betyder for kineserne.. Vi faxede til NY. Her kunne de overhovedet ikke se, at de havde modtaget en ansøgning. Så faxede og ringede vi til China Organisation Comitee i Beijing. Vi fik en fax tilbage, at man ikke ønskede jurten. Begrundelsen var, at der ikke var plads. Nu var gode råd dyre. Vi ville have jurten med os, så vi faxede tilbage, at jurten var pakket og stod i lufthavnen, så vi bad dem venligt om at sende et stk papir der gav os tilladelsen til at få den ind i landet. Vi gik og var meget spændte. Aftenen før min afrejse kom en kort meddelelse med tilladelsen. Juhue, Teltet blev pakket i 5 store pakker på 30 til 40 kg pr. stk. Jeg syede nogle stofposer, hvilket viste sig at være ganske godt. 150 kg fylder meget.

Rejsen til Kina

Fredag aften tog jeg afsted med en fragtbil til lufthavnen. Jeg skulle have det med som bagage d.v.s. at jeg skulle have det med på transportbåndet sammen med min kuffert. Allerede nu kom næste problem. Jeg havde skrevet med store bogstaver på pakkerne mit navn og NGO, Beijing. Det var ikke nok. Der skulle kinesiske mærkater på, så de kunne læse det i Kina. Jeg skyndte mig at ringe rejsebureauet op og heldigt for mig var Tyge på overarbejde. Han drøede på sin motorcykel ud med mærkaterne. Så kunne jeg endelig sætte mig i flyet.

I Beijing lufthavn kom de 5 pakker + min kuffert på samlebåndet. Heldigvis havde kineserne sat unge studerende til at byde kvinderne til konferencen velkommen med en hjælpende hånd og glad var jeg og målløse var de, da de så, hvad jeg havde af bagage. Alt blev læsset op på 5 vogne og kørt ud til tolden, Her parlementerede jeg en time med en kineser, som ikke selv kunne tage stilling til noget, så han løb frem og tilbage efter hvert spørgsmål og svar, men jeg fortalte ham, at det var et typisk dansk telt, som alle havde. Jeg vidste jo ikke, hvilke restriktioner de havde fået. Det endte med at jeg måtte love at tage teltet med mig hjem igen. Det kunne jeg jo sagtens og glad var jeg.

I ankomsthallen stod en ung kinesisk pige Shirley fra Penta Travel i Beijing, som brugte sin fridag til at tage ud og hjælpe mig. Hun måtte indrømme, at hun havde stået i spænding om jeg fik lov til at få jurten ind i landet. Vi skyndte os at få fat i fragtmanden, som det viste sig havde tilknytning til NGO til den alternative kvindekongress. Han forsikrede mig at jeg ikke behøvede at være bange. Han skulle nok passe på jurten. Jeg kunne ikke selv tage med, da man først kunne få adgang til NGO om mandagen (jeg kom om lørdagen).og NGO skulle være i Huairou 50 km udenfor Beijing.

Beijing

Jeg tog en taxa ind til Beijing(ca. 20 km) til det hotel jeg skulle bo på de

næste 2 dage. Det lå heldigvis kun 4 km fra centrum. Beijing er stor. Der bor 10 mill. kinesere. Jeg fik en god vandretur ind mod byens centrum med øjne på stilke. Det var meget spændende og meget anderledes. Hovedgaden er bred med mange høje hoteller. Sidegaderne er meget mere spændende kvarterer, hvor man havde klistret hus på hus, tæt-tæt. Ind i mellem disse mange huse er der så pludselig et gammelt smukt hus, som man ikke har nået at rive ned tidligere. I receptionen på hotellet kunne man ikke meget engelsk men ved hjælp af tegninger kunne jeg gøre mig forståelig, så jeg fandt ud af, hvor jeg kunne leje en cykel (der findes 8 mill. i Beijing) Nu blev det rigtig spændende for nu kunne jeg komme, hvorhen jeg ville. Her fandt jeg bl.a. en hel gade med kun madboder og en anden gade med kun salg af silke.

Jeg fandt en lille restaurant 3 plastikborde, hvor jeg bestilte en fisk. 2 min efter kom kokken gennem restauranten med en levende fisk, som viste sig at være den jeg skulle spise.

Om aftenen gik jeg mig en tur i området omkring hotellet. Der var nogle store indfaldsveje, der gik over som bro og under denne var en rundkørsel i midten af den lød der musik og da jeg kom nærmere viste det sig at det var en båndoptager og en masse mennesker, der dansede moderne vestlige danse. med bilerne susende omkring dem.

Jurten sættes op

At komme til Huaïou, hvor konferencen skulle holdes viste sig at være ret vanskeligt. Man havde lovet, at der skulle være busser til og fra Beijing, når konferencen startede og det her var 2 dage før. Jeg var taget ud til centret, hvor jeg blev indregistreret og her stod masser af mennesker, der skulle til Huairou, men der var ingen bus og ingen vidste noget. Det er typisk kinesisk. Efter 2 timer kom der 2 busser, som ikke vidste om de måtte køre længere end til lufthavnen, men det fik de lov til. Huairou er en by på 45000 ca. 50 km fra Beijing. Vi havde fået forståelsen, at konferencen nærmest skulle være på en mark, men sådan var det ikke. Konferencen NGO forum blev afholdt på et stort rekreativt område med hoteller og stort sportcenter der lå tæt på byen og omgivet af meget smuk natur med søer og bjerge. Der var en del bygninger, der blev brugt til mødelokaler og desuden var der sat en masse store telte op, der kunne rumme flere looo mennesker.

Foto: Jette Hahne & Tove Willingenburg

Og så er det Jette, der fortsætter fortællingen om jurten - made in Denmark - som efter mange genvordigheder, ni timers flyvetur og temmelig tæt på det område, den oprindeligt stammer fra - endelig havde nået sit mål.

At jurten befandt sig på NGO-området, var den 2. lettelse på min første dag i Kina.

Den 1. var for mit vedkommende, at jeg fandt Tove, efter 9 timers ophold i Landet i Midten og 8 km's vandren fra det ene hotel til det andet, på jagt efter hende. Jeg stødte næsten ind i hende 500 m fra hotellet, da jeg havde besluttet mig for at vente i lejigheden i stedet for at lede.

Tove blev etableret i vores lejlighed - 3 rum med hver en seng (madrassen var en træbund), et lille sengebord med plasticlampe, en plasticstuntjener (som væltede, fordi den var så let, hvis man hængte et håndklæde op på den) og en plasticventilator. Toilet/bad var et lille rum, med et gammelt toilet med knækket bræt, en håndvask med koldt vand, der for det meste var der, en telefonbruser og en varmtvandsbeholder, der for det meste virkede. I fællesrummet var der et bord og 3 stole samt en el-vand-koger.

Ejendommene var enten lige blevet færdigbygget eller også var de familier som boede der, smidt ud og lejlighederne hastigt istandsat. Der var nypudsede cementgulve og -vægge. Endnu med fugtskjolder. Luften/lugten var forfærdelig og cementstøvet hvirvlede op når man bevægede sig. Tøj, sko og kufferter var grå af cementstøv.

Tirsdag - anden dags formiddag, hvor vi vågnede med hovedpine og hoste, forårsaget af cementstøvet, fik vi efter en del forsøg, fat i en taxi og kørte de 8 km til NGO-forum. Busserne, som skulle afgå hvert 20'ende minut fra fra alle hotellerne til Forum, var endnu ikke igang.

Nu skulle vi finde ud af, hvor vi kunne placere jurten og så få den op at stå. Solen skinnede fra en skyfri himmel, det var varmt og luftfugtigheden meget høj.

Vi fandt frem til det meget travle organisationskontor og fik, efter henvisning først til den ene, så til den anden endelig fat i Bing Luza, som var temmelig højt placeret i hierakiet, men slet ikke højest. Hun havde hørt om jurten og kunne fortælle, at ganske vist havde kvindekonferencens organisatoriske leder skrevet under på den fax, der gav os tilladelse til at bringe jurten ind i Kina (den vi modtog 24 timer inden Tove skulle stille i Kastrup lufthavn), men det betød ikke, at vi også kunne sætte den op og bruge den som en aktivitet. Hun beklagede, at der allerede fra organisationskontoret i New York var sket den fejl, at vi ikke var blevet registreret som work-shop. Men vi var nød til - skriftligt - at ansøge om tilladelse igen!

Og det gjorde vi så.

Det var efterhånden blevet sent på dagen og da vi allerede havde gjort den erfaring, at ting tar tid i Kina, besluttede vi at være tålmodige og vente til torsdag formiddag, hvor det hele startede for alvor. Så ville vi hente tilladelsen, få anvist en plads, få jurten kørt derhen og bygge den op. Vi glædede os til det. Og vi glædede os over livet på NGO-Forum, hvor det summede af travlhed.

Onsdag slappede vi af, tog til Beijing, lejede cykler og kørte rundt og så på hovedstaden. på folk, boliger, bygninger. Spiste ved et gadekøkken, stod på

